

Preek: 'in wat voor een tijd leven wij!'

Schriftlezing: 1 Petrus 1, 1-12

Zondag 13 september 2015, Avondmaalszondag
ds. E.G. de Kruijff

1 Petrus 1:

*3 Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden,
4 tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor u.*

Gemeente van Christus,

In wat voor een tijd leven wij...! Deze uitspraak, of iets wat daar op lijkt, kom ik vaak tegen. Als er wordt gesproken over de vele oorlogen van tegenwoordig, of de vele vluchtelingen die naar Europa komen. Of als er iets vreselijks is gebeurd in de nabije omgeving. Ik hoor het soms ook van ouderen, die bezorgd zijn om hun kleinkinderen of achterkleinkinderen die moeten opgroeien in een wereld met zoveel spanningen, gevaren en verleidingen. Want ja..., in wat voor een tijd leven wij. Soms heb je die gedachte misschien ook wel eens zelf, vanwege je eigen leven... als je misschien je leven ervaart als een snelweg, waarin je altijd onderweg bent en moet haasten, waarin je zo weinig tijd ervaart om aan jezelf toe te komen..., waarin de druk die je wordt opgelegd vanuit het werk, of vanuit je gezinsleven soms zo heftig kan zijn... Of als je misschien teleurgesteld bent in anderen, in de maatschappij, of misschien wel in mensen in de kerk... In wat voor een tijd leven wij toch?

Ik moet natuurlijk niet teveel invullen over de gemeenteleden aan wie de Eerste Petrusbrief is geschreven - want heel veel weten wij niet over hun situatie - maar ik denk dat zij ook wel op een of andere manier met deze vraag worstelden. In wat voor een tijd leven wij? Deze christenen uit ongeveer 60 na Christus - zo vertelde ik ook vorige week - werden gediscrimineerd. Want zij waren vreemd, ze gedroegen zich anders. Ze werden daarom gewantrouwd, ongelijk behandeld, gepest... en - zo weten wij uit de geschiedenis - uiteindelijk liep het uit op stelselmatige vervolging, gruwelijkheden op de manier van IS van nu. Probeer je eens in te leven: wat zou er in de hoofden van die christenen zijn omgegaan? Als zij dat dreigende kwaad steeds meer op hen af zagen komen...? Wat zou dat betekenen voor hun staan in de maatschappij? Dat steeds weer moeten incasseren..., geen kant opkunnen..., voor de keuze staan om sterk te blijven in het geloof, of het erbij te laten zitten... En dan nog de zorgen om hun kinderen en kleinkinderen: hoe moeten zij opgroeien

in deze maatschappij? In wat voor een tijd leefden zij...?

En wat zegt nu Petrus tegen hen in zijn brief...? Hij zegt precies hetzelfde: besef eens in wat voor tijd jullie leven! ... Maar..., Petrus laat een heel ander licht op deze tijd schijnen... 'Besef eens in wat voor tijd jullie leven, want (vers 10)...: naar deze tijd hebben de profeten uit het Oude Testament uitgezien!' Ja, zo zegt Petrus heel beeldend (vers 12): de engelen waren ontzettend nieuwsgierig naar deze tijd... Jullie leven in een heel bijzondere tijd, waar profeten iets van probeerden te duiden of te voorzien, waar engelen zelfs benieuwd naar waren... *Jullie zijn gezegend doordat jullie in deze tijd mogen leven!*

Petrus begon daarom ook zijn brief, na vermelding van het opschrift, niet met een klaagrede over de tijd, maar met een dankzegging (vers 3): *gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ons opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop!* Petrus spreekt over hoop, juist in deze tijd... Hoop!

Nou, ik denk dat dit het precies is wat onze wereld, ook onze maatschappij vaak mist..., wat mij misschien zelf ook wel soms missen in het leven van alledag en alle dingen die op ons afkomen...: hoop. Ja, gebrek aan hoop. Niet meer verder kunnen kijken. Het niet meer het in zijn of haar tijd kunnen plaatsen. Geen vergezichten meer...

Petrus spreekt over hoop..., hoop die een heel ander licht laat schijnen over de tijd waarin wij leven. Want - zo legt Petrus verder uit - jullie leven in de tijd na Christus. Jullie mogen weten van de Heere Jezus Die voor jullie is gestorven. Jullie is bericht gedaan over Christus Die de wissels van de tijd voorgoed heeft omgezet. De profeten mochten in de eeuwen voor ons in verholde woorden al *iets* vertellen over die Lijdende Knecht, de Knecht van de Heere, Diegene Die Zichzelf als een lam zou laten slachten tot offer voor de mensen. Maar voor jullie is het *onthuld*: het lam *is* geslacht, de straf *is* gedragen, de wereld *is* met God verzoend! Dat tijd waarin jullie leven is daarom een tijd van hoop! Want jullie leven na Pasen. Ja, jullie leven vanuit Pasen naar Gods toekomst! En elke dag is een dag dichterbij!

Daarom is Petrus zo vol... en wil hij de gemeenteleden zo graag bemoedigen in alles wat zij meemaken. Jullie zijn opnieuw geboren tot een levende hoop, zegt Petrus (vers 3). Onze eerste geboorte, geboren uit onze ouders, dat was misschien ook heel prachtig, vreugdevol, vol van leven..., maar elk nieuw geboren leven zal vroeg of laat ook weer eindigen, sterven. Maar jullie zijn, nu jullie in Jezus geloven en met Hem je oude leven zijn afgestorven, opnieuw geboren... jullie hebben in Hem een leven ontvangen dat *geen* einde kent. Je bent opnieuw geboren tot een levende hoop! ... Ja

– zo gaat Petrus verder (vers 4): er wacht jullie een geweldige erfenis! Als nieuw geboren kinderen ben je ook op een nieuwe manier erfgenaam. Erfgenaam van een onvergankelijke, onbevleete, en onverwelkbare erfenis. Een erfenis die niet vergaat..., een erfenis die niet door eigen schuld of zonden in waarde zal dalen..., een erfenis die niet aan schoonheid zal verliezen, in tegenstelling tot alles wat op aarde verwelkt... Eeuwig leven. Voor altijd verbonden zijn met je Schepper, met je Redder, met God Zelf. De hemelse vreugde die de aarde zal vervullen. Een onvergankelijke, onbevleete, onverwelkelijke erfenis wacht jullie! ... Die erfenis wordt voor jullie bewaard. En (vers 5)... jullie zelf door God worden bewaard tot dat moment. Ja, jullie zullen in deze tijd, met al die spanningen en tegenwerking..., jullie zullen worden bewaard door de kracht van God. Dat is de hoop, die Petrus de gemeenteleden op het hart drukt, in de omstandigheden waarin zij zich bevonden.

Die hoop is er, zo zegt Petrus..., die hoop is werkelijkheid, door (vers 3) de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Hoop door de opstanding van Jezus Christus. Ik heb dat meestal zo gelezen: omdat Jezus is opgestaan, mag ik er zeker van zijn dat God mij bij mijn sterven ook kan opwekken en in het eeuwige leven laten delen. De opstanding van Christus is het levende bewijs dat God ook ons kan laten opstaan tot een nieuw, tot een eeuwig leven. Nu klopt dat, maar de opstanding van Jezus wil meer zeggen dan dat. Want in het Oude Testament lezen wij ook al enkele keren dat God dode mensen weer levend maakt en Jezus Zelf heeft ook Zijn vriend Lazarus uit de dood laten opstaan. Jezus hoefde dus niet uit de dood op te staan om ons ervan te overtuigen dat God de macht had over de dood. Dat wisten wij ook al voor Pasen. Jezus' opstanding, waar Petrus naar verwijst, betekent allereerst iets anders. Het betekent dat God het offer van Zijn Zoon heeft aanvaard..., dat het weer helemaal goed is tussen God en ons..., dat alles werkelijk volbracht is door de Heere Jezus. Het was genoeg. Jezus hoefde niet meer in de gevangenis van de dood de straf uit te zitten. De deuren van de gevangenis werden opengezet. De kettingen waarin wij waren vastgeketend, zijn verbroken. Geen straf meer. Geen veroordeling meer. Niet meer gebonden aan de zonde, de satan en de dood. Vrij. Nieuw leven. Dat is de betekenis van de opstanding van Jezus: de straf is gedragen. Het is volbracht. Het nieuwe leven met God is aangebroken. Er is hoop, door de opstanding van de Heere Jezus. Het is volbracht. Er hoeft niets meer tussen God en ons in te staan. Wij mogen delen..., ja wij zijn zelfs erfgenaam... van Gods liefde, genade, van Zijn leven, van Zijn heerlijkheid.

En daarom zitten wij vandaag aan de tafel van de Heere en delen wij met elkaar het brood en de wijn.

Het brood en de wijn verwijzen terug naar Pasen... naar het moment waarop Jezus Zijn lichaam voor ons liet kruisigen en Zijn bloed voor ons liet vergieten. Wij kijken vandaag een moment terug..., maar niet met heimwee..., nee met dankbaarheid, eerbied en vreugde... want...: Jezus is niet in de dood gebleven, Hij leeft! God heeft het offer van Jezus' lichaam en bloed aanvaard! Het is volbracht! Het is aanvaard. Het is vervuld. En daarom mogen wij vol van hoop zijn... vol van vreugde... dwars door alle tranen van vandaag en zorgen voor morgen heen.

Petrus geeft ons een heel ander zicht op de wereld waarin wij leven. Petrus zou de laatste zijn die de ellende van deze wereld zou ontkennen. Petrus bedoelt ook zeker niet dat wij ons er niets van moeten aantrekken wat er allemaal gebeurt. Nee, verderop in zijn brief roept hij op tot naastenliefde, tot gastvrijheid, tot elkaar dienen. Petrus probeert dus niet alles van het nu af te dekken met een sausje van hoop en mooie woorden. Nee, Petrus laat ons *dieper* en *verder* kijken dan wij vaak geneigd zijn te doen. En dat mogen wij vandaag ook aan deze Avondmaalstafel doen. Ons leven met alles wat daarin is vervat... en het leven in deze wereld met al haar pijn en zorgen... dat alles brengen bij de Heere Jezus... en het stellen in Zijn licht. Ons leven...en het leven van deze wereld.. zien in het licht van Pasen... en in het licht van Gods toekomst.

Hier rond de Avondmaalstafel mogen wij als gemeente onszelf oefenen in het niet in het heden blijven steken met al haar pijnpunten, vreugden en stress... maar verder kijken... in dankbaarheid terugkijken naar Pasen... en vol verwachting vooruitkijken naar Gods toekomst... Wij mogen hier als broeders en zusters elkaar helpen en ondersteunen om die hoop vast te houden... die hoop, die ons soms rust geeft in al onze onrust... die hoop die ons iets van diepe blijdschap geeft door alle tranen heen... die hoop die ons over die muren rondom ons eigen leven laat kijken. *Die hoop* geeft kracht om te dragen en te verdragen. Die hoop geeft liefde, gunnende liefde naar anderen toe om ook in die hoop te delen. Die hoop maakt vrij, geeft vreugde, geeft perspectief aan ons leven.

Laten wij hier rondom het brood en de wijn die hoop met elkaar delen... die de profeten lang geleden al hadden voorgezegd... waar engelen zelfs heel nieuwsgierig naar waren... die hoop die ons helpt om in het heden te staan en naar de toekomst te verlangen. Hoop door de opstanding van Christus. Want alles voor deze wereld, ook de wereld van nu... is volbracht. Zeg nu zelf: in wat voor een tijd leven wij! Amen.